TFK? WTF!

Vilka är ni och vad gör ni?
Vi heter TFK. Det kan tolkas på olika sätt, till exempel som Tanto Fågelklubb, TransFeminstKniv eller Tokiga Festklubben. Välj själv! TFK organiserar folk som har en tillfällig eller bestående erfarenhet av att definieras/positioneras som kvinna; av sig själv, någon annan, samhället eller staten. Vi är ett mycket löst sammansatt feministiskt nätverk som uppstår i lite olika konstellationer varje år runt 8 mars. Vi vill utmana, testa och omforma olika former av separatism genom uttalad inkludering och exkludering.

Hur var årets feministfestival? Vad tyckte ni själva var höjdpunkten?
Årets feministfestival var rolig, lärorik och fantastisk och körde fram som en tornado. Det bästa var att den lockade en blandad publik. Troligen beroende på att innehållet var så blandat med både speiningar, filmvisning, föreläsningar, aktivism och pragmatisk feministisk praktik.

Vilken feministisk praktik är viktigast just nu tycker ni?
Att sammanföra queeraktivism och anarkism, som till exempel Anarcho Pride jobbar med, är en oerhört viktig och spännande process. Att skapa fler trygga rum att utöva aktivism i är också någonting som är sjukt viktigt och som det behövs mer av.

Hur känns det nu efter festivalen och hur ser planerna för framtiden ut?
Som en ballong som tömts på luft och sedan blåsts upp av feministisk lustgas igen, och som bara vill explodera i rosaskimrande spikkonfetti som målsöker patriarkatets rövhål. Nu fortsätter kampen, patriarkatet skall krossas!

Samira Ariadad

DET HANDLAR OM KVINNOHAT, INTE OM FEMINISTHAT

Brand pratar med Andrea Edwards, skådespelare och Erik Holmström, regissör, SCUM-manifestet som haft nypremiär på Turteatern i Stockholm.

Varför SCUM-manifestet?

Andrea: Det är en av de mest revolutionära texter som skrivits, i sin litterära form och till sitt innehåll. Det finns feminister som kommer och ser föreställningen och som förhåller sig bokstavstroget till texten, det finns andra som ser föreställningen och bara skrattar och tycker att texten är galen och lite fyndig. Det finns ytterligare andra som ser föreställningen och börjar gråta, för att de får syn på sig själva och på patriarkatet. För mig personligen är texten revolutionär, för att texten inte ger några facit för läsaren och berättar vad som är ironi och vad som är allvar. Det är ett manifest som tillåter sig vara allt vad det innebär att vara människa: analytisk, euforisk, fullständigt orealistisk, full av vrede, bärare av en enorm kärlekslängtan, allt, precis allt, ryms i det här manifestet. Jag älskar när hon räknar upp de mest motbjudande manstyperna, och börjar med våldtäksmän, vilket ju är en väldigt adekvat kategori, men sen på plats nummer tre så kommer dåliga sångare och musiker och det är precis den här pendlingen som gör texten så revolutionär, att man aldrig är trygg och det gör att man tvingas tänka själv. Man kan aldrig gå med på texten hela vägen för plötsligt, när man minst anar det, så kommer sådant som man inte inte kan gå med på och man tvingas ifrågasätta sig själv.

Erik: Jag ville jobba med texten för att den inte ger några svar utan snarare sätter igång en massa frågor.

Hur analyserar ni den debattstorm som varit kring föreställningen?

Andrea: Vi lever i ett klimat där kvinnohatet frodas just nu. Det är klart att SCUM-manifestet blir en tacksam måltavla för detta. Hatet kommer mestadels från arbetslösa, ensamma män, som kanske blivit frångtagna vårdnaden och som upplever att feminismen tillskriver dem en maktposition som de inte har.

Erik: I ett allt mindre människovänligt samhälle så riktas maktlöshet mot t. ex invandring eller i det här fallet feminismen. Min tolkning är att fattigdom och maktlöshet skapar den här typen av hat. Att det är män som ägnar sig åt det är väl... för att det är män som ägnar sig åt den här typen av utåtagerande beteende.

Andrea: Jag vill verkligen betona att hatet och hoten enbart riktats mot alla inblandade kvinnor i projektet. Om hatet hade handlat om att vi satte upp SCUM-manifestet specifikt hade Erik fått lika stora, om inte de största påhoppen. Det handlar inte om feminisThat utan om kvinnohat.

Erik: Föreställningen hade kunnat väcka den viktiga debatt som vi behöver. Men istället har fokus i debatten legat på att feminismen har gått för långt.

Andrea: Samtidigt måste jag säga att jag varje föreställning ser fyra, fem personer som förändrats av att se SCUM-manifestet. Vilken annan föreställning åstadkommer det?

Eva-Maria Benavente Dahlin
Bild: Karolina Bång



2012 BLIR FEMINISMENS PUNKÅR

Den vita kränkta mannen är inte vår vän. Därför organiserar vi oss utan att ta hänsyn till honom. Crew Scumrask är ett feministiskt arrangörskollektiv bestående av ett gäng vänner, tillika feminister och radikaler. Vi är trötta på en mansdominerad, intern och exkluderande punkscen/musikscen, där befintliga patriarkala maktstrukturer och avsaknad av feminism inte tas på allvar. Vi kräver inget mindre än att den heteronormativa, manliga och exkluderande gemenskapen, och den uppenbara oviljan att praktisera feminism, både synliggörs och förgörs – för förändring och förbättring!

Vi drömmer om – och tänker jobba för att förverkliga – dagen när:
- inget längre kallas "tjejband"
- när sexistiska och/eller anti-feministiska texter är oacceptabla att framföra
- när all male-band inte längre är norm
- punk inte nödvändigtvis betyder "redlöst supande" utan står för ett verkligt och normkritiskt budskap
- en massa tjejer, trans- och queerpersoner i publiken är vardag
- vi kommer vilja gå på spelningar – och när vi är där vara på en plats där vi känner oss välkomna, har kul och mår jävligt bra!

Det här är alltså året då machopunkarna kommer att sätta i halsen på grund av det brutna samförståndet. Nu återtar vi punkscenen. I år ska alla som vill kunna gå på punkspelning utan att känna sig varken objektifierad, exkluderad eller osynliggjord – för 2012 är feminismens punkår!

Crew Scumrask